

er at foretage, eller om vi ganske rolig skal finde os i, at disse meget betydelige Eksportindustrier efterhaanden paa Grund af manglende Mulighed for at skaffe Afsætning til Udlandet maa praktisk talt lukke. Jeg kan jo pege paa en Virksomhed som Burmeister & Wain, en Virksomhed, som i Øjeblikket, saa vidt jeg ved, beskæftiger ca. 5 000 Arbejdere. Det er en Virksomhed, som, hvad de 7 pCt. af dens Omsætning angaar, lever af Indlandet og, hvad de 93 pCt. angaar, lever af Udlandet. Jeg tror, at de fleste maa kunne forstaa, at skal Forholdene efterhaanden udvikle sig saaledes for en Virksomhed af den Art; at den ikke kan have nogen Eksport, betyder det ikke alene, at de 4 000—5 000 Arbejdere, nemlig en til dens udenlandske Omsætning svarende Procent af den fulde Arbejdsstyrke, vil komme til at gaa ledige, men det betyder praktisk talt, at saa kan Virksomheden overhovedet ikke gaa rundt, og dette betyder igen, ikke alene, at de paagældende Arbejdere, som nu er beskæftiget, ikke kan beskæftiges mere, men det betyder yderligere, at den store Mængde af Mennesker, som indirekte lever af denne Virksomhed, ej heller faar den Mulighed for Eksistens, som ligger heri. Jeg tror derfor, at alene for en saadan Virksomheds Vedkommende takserer man det ikke for højt, naar man anslaaer, at af den lever mindst 7 000—8 000 Familieforsørgere, og dette vil igen betyde, naar man pr. Familie regner 3—4 Mennesker, at af en saadan Virksomhed alene lever en By paa henimod 25 000 Mennesker. Jeg vil altsaa hævde, at her er et Spørgsmaal, som har den allerstørste Betydning, og et Spørgsmaal, som jeg henstiller til Regeringen at gøre til Genstand for alvorlig Overvejelse i den Tid, hvor den efter mit Skøn vel faar Tid dertil.

Men givet er det, som jeg allerede har nævnt, at hvorledes man end vil se paa Forholdet rent erhvervsmæssigt set, kan der ikke være den mindste Tvivl om, at hvis vi overhovedet kunde faa Erhvervslivet, som det er udtrykt i vor Paastand paa Overgang til Dagsordenen, til at gaa bedre, end det gaar nu, vilde man alene derigennem skabe den bedste Mulighed for, at Statens Indtægter automatisk forøgedes, og altsaa dermed Mulighed for Skatnedsættelser. Som Dagsordenen siger, er det baade den hurtigste og den letteste Vej. Derfor er det meget rigtigt, at der under de givne Forhold er peget herpaa fra konservativ Side. Men det er jo ikke sikkert, at Foranstaltninger af den Art vil blive gennemført. Jeg vil paa ingen Maade heller benægte, at det kan have Vanskeligheder at gennemføre saa dybt-

gaaende Bestemmelser, saa de virker nok i Retning af at skabe større Erhverv. Men, som sagt, var den Mulighed aaben, tror jeg, at man uden Hensyn til, om man i det givne Øjeblik selv fik direkte Hjælp deraf, burde være klar over, at Foranstaltninger af denne Art ikke alene kommer dem til Hjælp, der faar Hjælpen direkte, men ogsaa de andre derigennem, at der dels skabes et større Hjemmemarked for mange forskellige Varer, dels skabes rent faktisk større Indtægter for Staten, hvilket fornuftigvis maa komme alle Skatteydere til gode. Efter hvad der hidtil er sket, tør man vel imidlertid ikke nære noget stort Haab om, at der virkelig fra Statsmagtens Side vil blive gjort noget, som efter vort Skøn kunde hjælpe nogenlunde betydeligt paa de vanskelige Erhvervsforhold, vi befinder os i.

At man desuagtet fra store Kredss Side stiller Krav om, at Skatterne skal gaa ned, er givet. Og naar man nu ikke vil stille sig paa det Standpunkt at skabe forøgede Indtægter gennem de Foranstaltninger, jeg har nævnt, men paa den anden Side vil holde sig til Udgiftssiden og sige: Ja, naar vi ikke kan skabe og ikke en Gang vil gøre noget alvorligt Forsøg paa at skabe større Indtægter, maa Udgifterne ned, saa bliver Spørgsmaalet: Hvorpaa kan der overhovedet spares? Her har baade mit Partis Ordfører og de andre Ordførere peget paa de tre Grupper, der overhovedet kan være Tale om: Tjenestemandslønningerne, de sociale Udgifter og Militærvæsenet. Til det af Venstre stillede Forslag til Beslutning er der jo stillet et Ændringsforslag af Regeringspartierne, som gaar ud paa, at hvor Talen er om Besparelse, skal der peges først og fremmest paa Militærvæsenet. Om den Begrundelse, der gives herfor, tror jeg, man har Lov til at sige, at hvis man fra Regeringspartiernes Side vilde være ærlig, burde man ikke skrive at der særlig skal spares herpaa, men at der alene skal spares paa Militærudgifterne. Det turde være den korte Mening af de Udtalelser, der er faldet fra Regeringspartiernes Side. Det er i Virkeligheden kun dér, at man venter, at der kan spares. Baade det ærede Medlem Hr. Rode og det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen talte mod Nedsættelser af de sociale Udgifter. Og med Hensyn til Tjenestemandslønningerne pegede det ærede Medlem Hr. Rode med Rette paa, at de har faaet en saa betydelig Nedsættelse gennem Pristallets Fald, at det i det givne Øjeblik at forlange en yderligere Nedsættelse vel nok vilde føles som ret haardt trykkende paa Tjenestemændene. Kort og godt, der bliver i Virke-